

'Het geloof is een genade, die de ziel in de ware rust brengt' zo luidt het opschrift boven de 5^e preek in de Eigenschappen. Christus is de Rustaanbrenger. Door het geloof worden zondaren met Hem verbonden en ontvangen ze rust in hun gemoed. De Heere Jezus heeft dat gezegd: "*Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.*" (Matth. 11:28). Over de rust in het geweten en het uitzicht op de eeuwige vrede gaat de 5^e preek in de Eigenschappen. We hebben inmiddels gezien waarin de rust niet ligt. Ik citeer nog even een stukje wat ik erg leerzaam vond. Het wijst ons erop waar de ware rust niet in ligt. Ik citeer:

De ware grond voor de rust wordt ook niet gelegd als er een belofte uit het Woord van God in het hart valt, of als bepaalde verzen uit geestelijke liederen dat doen. Velen bedriegen zich hiermee voor eeuwig. Ze zijn enigszins bedroefd geweest, er komt een belofte of een versje in het hart, en direct hebben ze grond onder de voeten. De Heere is goed voor hen geweest, en o, wat hebben ze naar hun mening toch een zegen ontvangen, hoewel ze in werkelijkheid niets anders hebben dan alleen maar woorden. Bij een oprecht mens is het echter zo dat niet de belofte zelf de rust geeft, maar Jezus in die belofte; dus niet alleen de Jezus zoals zij Hem in de belofte zien, maar Jezus Zelf in de belofte, met Wie zij zich in het geloof verenigen door Hem aan te grijpen en te omhelzen. Laat dit hier de stelregel zijn: alle rust die vóór de geloofsombelzing van Jezus in de belofte wordt opgemerkt, is een valse en bedrieglijke rust, een rust die niet deugt. De rust is immers niet iets wat vóór het geloof uit gaat, maar iets wat op de beoefening van het geloof volgt (pag. 179-180).

Comrie wijst in dit stukje op drie dingen. De ware rust ligt niet zomaar in een woord of een versje. Als de Heere werkt dan gebeurt dat 'bedaard', weloverwogen. Zomaar een opwelling van verdriet of blijdschap is niet de grond en de inhoud van de ware rust. Hier kunnen we ons bedriegen voor de eeuwigheid. Het tweede wat Comrie opmerkt is dat de ware grond niet ligt in de belofte zonder meer, maar in de persoon van Jezus Zelf in de belofte, met Wie de gelovige zich verenigt. Rust is er alleen door de Heere Jezus persoonlijk te omhelzen en aan te grijpen. Tenslotte trekt Comrie een algemene conclusie: *alle rust die vóór de geloofsombelzing van Jezus in de belofte wordt opgemerkt, is een valse en bedrieglijke rust, een rust die niet deugt.* Rust volgt op de beoefening van het geloof en gaat er niet aan vooraf. Dat is de heldere taal van de Schrift en de belijdenis. Wie Johannes 15

rustig leest en overweegt zal zondermeer weten dat er buiten de bewuste kennis van Christus geen enkele rust voor de ziel te ervaren is. Laten we ons op dit punt onderzoeken en houden aan de leer van de Reformatie. Zonder de geloofsvereniging met Jezus is er geen sprake van zaligheid.

Vervolgens gaat Comrie in de vijfde preek aangeven wat het fundament van de ware rust wèl is (pag. 180-187). Hij gaat dus positief aangeven waarin Gods kinderen rust vinden. De ware rust in God wordt verkregen door Christus persoonlijk aan te nemen en toe te eigenen, zoals Hij Zichzelf aanbiedt in het Evangelie tot zaligheid (pag. 180). Vervolgens geeft Comrie negen kenmerken waardoor deze rust blijkt en zich openbaart. Comrie wijst dan onder meer op het volgende:

1. De ware rust wordt gekenmerkt door een stilte en kalmte die in de ziel komt, na voorafgaande diepe moedeloosheid.
2. De ziel ontvangt ook een diep verlangen om Gods vrije genade ook daadwerkelijk te ondervinden.
3. Deze rust bestaat in een inwendige verlichting, die de ziel ondervindt in de weg van vrije genade en van volheid in de volzalige God (pag. 182).
4. Deze rust gaat ook gepaard met een gelovig een diepdoorvoelde ervaring van de genadige vergeving van al zijn zonden, en dat alleen om de genoegdoening van Jezus.
5. Deze rust gaat ook gepaard met de ervaring van de uitstorting van Gods liefde in de ziel door de Heilige Geest.
6. Deze rust geeft ook een volkomen rusten in en op Christus. Jezus is de Rots waar hij binnengaat en waarin hij blijft wonen, terwijl hij door voordurende herhaalde geloofsoefeningen zich steeds nauwer aan de Rotssteen Christus verenigt (pag. 185).
7. Deze rust is een rusten in God Zelf als hun Vader, hun Erfdeel, hun enig Al. (pag. 186).
8. De rust gaat gepaard met een volle verzadiging van de ziel die Gods kinderen in de Heere ondervinden.
9. *Ten slotte wordt deze rust gekenmerkt door een gelovig toevertrouwen van henzelf, zowel wat de ziel als het lichaam betreft, en van al hun belangen aan de God van het verbond. Zij vertrouwen dat Hij hen naar Zijn Woord wil heiligen, door Zijn raad*

wil leiden tot de dood toe, in het dal van de schaduw van de dood ben met Zijn stok en staf wil ondersteunen en ben met Zijn beeld wil verzadigen (pag. 187).

Als we deze dingen eens overdenken wat is het dan groot om een kind van God te zijn. Dat kunnen we nooit goed met woorden tot uitdrukking brengen. De Heere wil en zal zorgen voor Zijn kinderen. Laten staan om in die rust in te gaan.

Tenslotte volgt ook in deze preek een toepassing (pag. 187-192). Comrie wijst er dan op dat elke ware gelovige die het geloof oefent deze rust ook werkelijke smaakt. Wel wijst hij erop dat het naar de 'maat van zijn geloof' is. Niet al Gods kinderen ondervinden deze rust in eenzelfde mate. De kracht ervan hangt af van de geloofsoefeningen. Onrust in het leven van Gods kinderen ontstaat omdat zij zwak zijn in het geloof (pag. 188).

Vervolgens spreekt Comrie eerst de ongelovigen aan. Hij wijst op hun vreselijke staat voor God. Hij spoort aan om niet op zijpaden te wandelen. En tenslotte dringt hij krachtig bij de onherboren ziel aan: *Zie hier de weg om tot de werkelijke rust te komen. Het is niet door doen, maar door geloven. Nu is er nog tijd, de rust wordt u aangeboden. U wordt geroepen daar in te gaan. Och, laat toch niemand een boos en ongelovig hart hebben, maar naar u Gods stem hoort, tracht dan toch de belofte van God aan te nemen en in deze rust in te gaan.*

Tenslotte volgt nog een aanmoedigend en onderwijzen woord voor Gods kinderen. Comrie was geen voorstander van een lijdelijk christendom. Hij spoort Gods kinderen aan om in de weg van de middelen naar de rust te staan: *O, sta dan toch naar het geloof, opdat God het met kracht zal werken. Herhaal de daden van het geloof heel vaak; dan zult u er ook hoe langer hoe meer profijt van hebben, en rust vinden voor uw vermoeide ziel. Waak er toch voor, zoveel u kunt, iets uit alles wat over de rust is gezegd, tegen uzelf te gebruiken, omdat u zo weinig rust vindt. Dat u zo weinig rust en vrede in uw hart ondervindt, is wel een teken dat uw geloof zwak is, maar niet dat u geen geloof hebt. Het tegendeel daarvan is duidelijk op te maken uit het feit dat u bedroefd bent en bang bent uzelf te bedriegen.* Tenslotte daalt hij ook laag af naar Gods vermoeide en bestreden kinderen. Probeert u het zelf maar eens te lezen (pag. 189-190): *O, Zijn Woord is waar! Wie als een geheel naakte zondaar tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen.*